

Catalunya és Europa, senyor González

L'entrada en la CEE, excusa per a rebaixar les autonomies.

L' actual president del govern de l'Estat espanyol tenia una alternativa. Podia decidir-se per fer una aportació històrica a Europa. Es tractaria de fer present al vell continent el projecte de l'Estat de les autonomies. O podia limitar-se a fer una política gallinàcia i amb tots els tòpics de l'espanyolisme folklòric. Felipe González s'ha decantat per aquesta segona opció. Ha perdut l'oportunitat d'actuar com a estadista. Ha quedat atrapat pels afers de les auditories i de les evasions de divises. Pels escàndols informatius a la Televisió Espanyola, de José M. Calvino i Enric Sopena. Pels Flicks i pels Flocks.

Així s'ha demostrat amb la intervenció del president González en el debat sobre les autonomies celebrat al Senat. El seu discurs ha caigut com una galleda d'aigua freda a Catalunya. González ha dit que l'entrada d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea suposarà una dràstica disminució del marge de decisió que les comunitats autònomes tenen actualment, sobretot pel que fa a l'àmbit econòmic.

¿Fa broma el president espanyol? Si el marge de decisió de les comunitats autònomes encara pot dis-

minuir més, ¿què ens en queda?

A Catalunya s'admet que la incorporació espanyola a la CEE afectarà l'Estat espanyol en conjunt. Afectarà les administracions autonòmiques, però també l'administració central. Aquesta no és la qüestió. El problema és que es renunciï a fer a Europa l'aportació de l'Estat de les autonomies i s'hi vulgui accedir com la tradicional Espanya centralista.

El problema és que es vulgui aprofitar la incorporació de la CEE per a retallar les autonomies.

Tot plegat no hauria de sorprendre. Fonts ben informades asseguren que González i el seu govern,

en el qual hi ha Narcís Serra i Ernest Lluch, que en altres temps es proclamaven catalanistes, ha fet seu el discurs pronunciat al senat i preparat per Tomás de la Quadra. El ministre de la Loapa guanya, després que, teòricament, la Loapa fou sentenciada i enterrada. Però el seu fantasma ronda per les estructures de l'estat i de la cúpula governamental. Tot

la posició del catalanisme polític, en totes les variants. Aquesta és també la posició del president i del govern de Catalunya. El president Jordi Pujol ha fet acte de presència a Europa des que va accedir a la presidència de la Generalitat. Ho fa a través d'actuacions d'alguns departaments del seu govern, com ara els de Cultura i Comerç i Turisme, i també

El ministre Moran, durant les converses amb la CEE.

/ Arxiu

sembla indicar que el que no es va aconseguir amb la famosa llei *orgànica de Armonitzación del Proceso Autonómico* es vol ara assolir per la via europea.

Però Catalunya és Europa, senyor González. Catalunya no ha de despersonalitzar-se políticament amb l'accés d'Espanya a la Comunitat Econòmica Europea, perquè la Catalunya autònoma és Europa. Ho és per mentalitat, cultura, geografia, història, vocació, voluntat, tarannà, per tantes i tantes coses. I, a més, és europeista. És a dir, vol accedir a les estructures polítiques i econòmiques d'Europa, i hi vol accedir sense renunciar gens ni mica al seu poder polític i institucional.

Aquesta ha estat sempre

amb els seus viatges personals i institucionals com a president. Des del 1980, ha estat per exemple a Roma, París, diverses ciutats d'Alemanya, Sardenya i Milà.

Una altra consideració. Al debat sobre l'orientació de política general del govern català celebrat al parlament autònom el 15 d'octubre passat la cambra aprovà aquesta resolució: «Atesa la futura integració d'Espanya en la Comunitat Econòmica Europea i la identitat col·lectiva de Catalunya, es reclama que Catalunya sigui circumscricció electoral per a les eleccions al Parlament Europeu. El Consell executiu farà les gestions necessàries per assolir aquest objectiu».